

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **L. B.**
státní příslušnost Gruzie,
t. č. pobytem PoS Havířov, na Kopci 5, 735 64 Havířov
zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 04. 02. 2020 č. j. OAM-480/LE-BA02-ZA20-2019, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Barty se **určuje** částkou 6 800 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 04. 02. 2020, č. j. OAM-480/LE-BA02-ZA20-2019 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za prokázáno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jsou problémy, které měl mít ve vlasti s nalezením zaměstnání a obava z pomsty ázerbájdžánského drogového dealera. Žalovaný poukázal na to, že Česká republika považuje Gruzii s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce přitom neprokázal, že v jeho případě nelze jeho zemi původu za bezpečnou zemi považovat, a žalovaný tak shledal naplnění podmínek k zamítnutí jeho žádosti podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodné.
2. Žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, kterou nijak neodůvodnil a požádal, aby mu pro řízení o této žalobě byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti krajský soud usnesením ze dne 5. března 2020, č. j. 18 Az 11/2020-14 vyhověl a zároveň vyzval ustanoveného právního zástupce k doplnění podané žaloby. Podáním ze dne 13. 03. 2020 pak právní zástupce žalobce vytýkal žalovanému nesprávné vyhodnocení podmínek ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu. Podle něj se žalovaný vůbec nezabýval otázkou, zda žalobci při návratu do Gruzie hrozí větší nebezpečí než v případě „běžných“ gruzijských občanů s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu v České republice byla zejména změna politické situace v Gruzii a pronásledování žalobce a jeho rodiny pro jeho politickou orientaci a ohrožení vážnou újmou drogovými dealery, kteří ho fyzicky napadli s úmyslem ho zabít. Žalobce se snažil vyhledat pomoc u policie, která však na situaci vůbec nereagovala a jím podaná stížnost, která byla postoupena příslušnému soudu, nebyla vyřešena, neboť tomu zabránily právě osoby, z jejichž strany byl žalobce ohrožen. Žalobce nemá potřebné zkušenosti a není osobou s právnickým vzděláním, a je proto přirozené, že nevyužil veškerých možností zakotvených v gruzijském právním řádu. Pokud by se žalovaný řádně zabýval jeho tvrzeními, mohlo by být mj. zjištěno, že Gruzii nelze vůči němu požadovat za bezpečnou zemi původu a že je zde dán důvod pro udělení doplňkové ochrany z důvodu hrozící vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Z uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 03. 06. 2020 poukázal zejména na to, že v průběhu správního řízení bylo ve smyslu ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi právě s přihlédnutím k okolnostem jeho případu. Tuto skutečnost však žalobce neprokázal, a pokud měl potíže ve vlasti, mohl a

může je v budoucnosti řešit za pomoci dostupných mechanismů, přičemž zprávy o zemi jeho původu dokládají, že k nim má přístup a možnosti je využít.

4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 04. 02. 2020, č. j. OAM-480/LE-BA02-ZA20-2019 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 19. 11. 2019. Následně vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 20. 11. 2019, kterým byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Z tohoto rozhodnutí je patrné, že žalobce byl předtím zajištěn rozhodnutím Policie ČR Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 13. 11. 2019 za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem tohoto zajištění žalobce byla skutečnost, že dne 13. 11. 2019, kdy byl kontrolován, přičemž se prokázal cestovním dokladem, ve kterém schengenská přechodová razítka nejevila známky regulérních předepsaných razítek, což bylo následně potvrzeno odborným zkoumáním. Následně bylo lustrací zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným oprávněním k pobytu na území České republiky a že se při kontrole pokusil obejít policejní orgán prokázáním se cestovním dokladem s pozměněnými přechodovými razítky. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení žalobce tehdy uvedl mj. to, že Česká republika není jeho cílovou zemí, že chtěl ještě jet do Vídně a poté do Nizozemska, kde chtěl navštívit kamaráda. Prohlásil, že v Gruzii nemá žádný politický problém, nic mu tam nehrozí a žije v bezpečné oblasti. Nejsou mu známy žádné překážky ve vycestování. Dne 09. 12. 2019 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž jako důvody své žádosti uvedl, že členové jeho rodiny byli členy politické strany Saakashviliho, a když se změnilo vedení, začal stupňovat na jeho rodinu nátlak. On a jeho bratři byli zaměstnáni v letectví a byli propuštěni. Kdekoliv se v okrese snažili zaměstnat, dostali zamítnutí. Bylo tomu tak kvůli novému vedení vládnoucí strany Ivanishviliho. Jeho otec byl zaměstnán u policie, chytli tam ázerbájdžánské narkotické dealery, jednalo se o otce a syna. Žalobce neví, na kolik byli odsouzeni, ale syn spáchal sebevraždu ve vězení a ázerbájdžánci jej všude pronásledovali. Dvakrát byl zbit, najeli na něho i autem, a když si mysleli, že už je po smrti, tak ho tam nechali. V místě, kde bydlel, žalobce nemohl zůstat, protože tam žije 93 % ázerbájdžánců a 7 % gruzijců. Bylo to pro něj životu nebezpečné. Dne 06. 01. 2020 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce vypověděl, že v Gruzii neměl žádné problémy s vyřízením cestovního pasu a neměl žádné problémy s výjezdem. Opakoval, že pracoval v letectví, a když se změnila vláda, on a jeho bratři byli propuštěni ze zaměstnání, jelikož příslušníci jeho rodiny byli členové politické strany Saakashviliho. Pokoušeli se najít zaměstnání, ale nikde je nevzali. Zaměstnavatelům, kteří je chtěli zaměstnat, bylo vyhrožováno likvidací jejich firem. K dotazům dále uvedl, že v politické straně Saakashviliho žádnou funkci nevykonával a byl pouze jejím řadovým členem. Z protokolu je dále zjištěné, že žalobce byl dotázán na rozpornou výpověď, kterou učinil u policie

České republiky, k čemuž odpověděl, že nepovažoval za nutné něco sdělovat, jelikož věděl, že požádá o mezinárodní ochranu a neorientuje se v tom, co je a není nutné policii sdělit. Dále uvedl, že jeho bratr se nachází v Itálii, a že chtěl proto o mezinárodní ochranu požádat tam, ale zde mu bylo řečeno, že má buď požádat o azyl v České republice, nebo se vrátit do Gruzie. Dále uvedl, že důvodem odchodu z vlasti bylo také to, že jeho otec pracoval u policie a v roce 2000 zadržel na gruzijsko-ázerbájdžánské hranici nějaké drogové delary. Jednalo se o otce a syna, kteří byli odsouzeni na několik let, a syn onoho narkomana spáchal sebevraždu ve vězení. Kvůli tomu se začali žalobci mstít. Dvakrát jej zmlátili a jednou na něho najeli autem a poté ho nechali být, protože si mysleli, že je po smrti. Tuto skutečnost žalobce ohlásil na policii, která nijak nereagovala, a na tbiliském soudě podal poté stížnost na postup policie, avšak ten stížnost odeslal na příslušný soud, kde mají zmíněné osoby známé, a proto byl žalobce nucen opustit vlast. Na jiné instituce se již neobrátil a nikde si nestěžoval. Do správního spisu bylo také založeno poskytnutí údajů k žádosti

o mezinárodní ochranu a protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany týkající se otce žalobce G.B., který uvedl, že opustil Gruzii 08. 07. 2019, protože si jel vydělávat do Pardubic peníze. Jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že za Saakashviliho měli všichni práci, on i synové; po příchodu Ivanishviliho nikdo z nich práci nemá a proto žádá o azyl aspoň na dva roky. Dodal, že jiné důvody k této žádosti nemá. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že touto žádostí chce řešit problém s doklady, které potřebuje získat, aby tu mohl být legálně. Žádné problémy se státní správou Gruzie, policií, soudy nebo armádou neměl. Součástí správního spisu je i zpráva odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR týkající se hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu se stavem k dubnu 2019.

6. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
7. V podání ze dne 13. 03. 2020 nazvaném „doplnění žaloby žalobce“ bylo žalovanému vytýkáno nesprávné vyhodnocení podmínek ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu. Podle žalobce měla být jeho žádost posouzena meritorně se zřetelem k důvodům, které v průběhu správního řízení uváděl, tj. změnu politické situace v Gruzii a jeho pronásledování i pronásledování členů jeho rodiny pro politickou orientaci a hrozbu vážné újmy ze strany drogových dealerů, kteří jej napadli s úmyslem jej zabít. Žalobce tvrdil, že vyhledal pomoc u policie, která však na jeho podnět nereagovala, poté se obrátil se stížností na policii, která byla postoupena příslušnému soudu a následně, když tato stížnost vyřešena nebyla, odcestoval ze země původu. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že měl vyhledat pomoc u státních orgánů, neboť není osobou s právníckým vzděláním ani potřebnými zkušenostmi a že je proto přirozené, že nevyužil všech možností zakotvených v gruzijském právním řádu. Žalovaný si měl opatřit v tomto směru specializované informace

o Gruzii, a pokud se nezabýval otázkou, zda tuto zemi lze považovat v jeho případě za bezpečnou, nepostupoval opatrně a obezřetně, jak uvedl Nejvyšší správní soud usnesením č. j. 5 Azs 23/2013-19 ze dne 14. 03. 2014. V projednávané věci není sporu o tom, že

žalobce je státním příslušníkem Gruzie, a že v souladu s ust. § 2 bod 14 vyhlášky č. 328/2015 Sb. považuje tuto zemi Česká republika s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie za bezpečnou zemi původu. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle výše citovaného ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu je vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je to, že žadatel pochází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Tato podmínka je bezesporu tedy

v daném případě naplněna. Druhou podmínkou je pak to, že žadatel neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. V tomto směru žalobce namítal pronásledování jeho osoby a příslušníků jeho rodiny pro politickou orientaci, kterou vysvětloval členstvím jeho příbuzných ve straně Saakashviliho. V důsledku toho měl žalobce podle svého tvrzení problémy se získáním zaměstnání. Jako další důvod uvedl hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, kterou odůvodňoval tím, že jeho otec pracoval u policie a v roce 2000 zadržel drogové dealery – otce se synem, kdy syn spáchal ve vězení sebevraždu a kvůli tomu se jeho otec začal žalobci mstít. Krajský soud musí k těmto tvrzením žalobce především poznamenat, že není přirozené, že se o žádném z těchto problémů nezmínil v souvislosti se zadržením Policií České republiky a následným zajištěním za účelem realizace správního vyhoštění, kde uvedl, že v Gruzii žádné problémy neměl. Uvedená tvrzení jsou navíc v přímém rozporu s údaji uváděnými jeho otcem v rámci řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, který uvedl při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, že za Saakashviliho měli všichni práci, on i synové, avšak když přišel Ivanishvili, nikdo z nich práci nemá a proto žádá o azyl aspoň na dva roky. Při pohovoru k této žádosti posléze na otázku, proč v Gruzii nenalezl práci, odpověděl, že tam u nich 90 % lidí nepracuje, že „za Saakashviliho to bylo s prací dobré, nyní ale ne, neboť v Gruzii v posledních letech opustil 1 200 000 lidí“. V případě, že by žalobcova tvrzení ohledně uváděných důvodů, pro které dle jeho názoru nelze Gruzii za bezpečnou zemi, musí krajský soud ve shodě s žalovaným poukázat na doloženou zprávu ohledně hodnocení Gruzie za bezpečnou zemi původu z dubna 2019, v níž se mj. uvádí, že gruzijští občané mohou podat stížnost ke státnímu zastupitelství a že se případným zneužitím pravomoci státních orgánů rovněž zabývá ombudsman a řada vládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případě porušení práv jednotlivců. Žalobce tedy bezesporu měl možnost obrátit se se žádostí o pomoc na příslušné státní orgány či nevládní organizace, a jestliže tak neučinil, nemůže tvrdit, že v jeho případě Gruzie bezpečnou zemí původu není. Na této skutečnosti nemůže nic změnit jeho tvrzení, že není osobou s právníkem vzděláním ani osobou s potřebnými zkušenostmi a že v důsledku toho musel zemi původu opustit.

8. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s., přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).
10. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho zastupování v rozsahu dvou úkonů právní pomoci po 3 100 Kč a dvou režijních paušálech po 300 Kč

podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 17. srpna 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce